

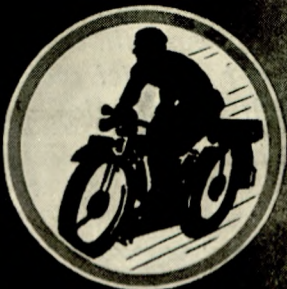
Anul 7 (1934)

77

Amicul Tinerimii

BCU Cluj Central University Library Cluj

Mesteacănul lui Dionis

Poate pentru-a suta oară, Grui, — moșneag și vechiu păstor, —
Vru să 'ncearcă înc'odată
Dacă va putea să bată
Pe smintitul său fecior,
Care, alintat, din fașă; crescut: floare la ureche,
A ieșit, în gloata lumii un stricat fără pereche, —
Însă, cum nerodul tatii ciocotea acum de vieață
Și pe buză-i răsărise întuneric de mustață, —
Oricât se 'ncorda moșneagul care n'avea fire calmă,
Nu-i putea cinsti obrazul nici măcar c'o biată palmă!..

Ba, era mai mare dragul,
Să privești al lor frământ:
Cum se repezea moșneagul
Și lovea mereu... în vânt!..

Dar, pe când smucia bătrânul, în zadar, pe fiu la piept,
S'a apropiat de dânșii Dionis, — un înțelept, —
Și-arătând, — nu prea departe — pe spinarea unui dâmb,
Un mesteacăn gros și strâmb, —
Înțeleptul Dionis,
Clipind leneș a fost zis:

— Moșule, eu fi-aș da galbeni, cât poți duce cu spinarea,
Dacă poți, acel mesteacăn să-l îndrepți, ca lumânarea!..

Moșul, copt în deajuns,
Într'o clipă i-a răspuns:
— Hei, aș face eu ce-mi spui,
Dacă-ar fi mesteacăn-pui,
Dar, fiind așa voinic,
Nu mai pot să-i fac nimic!

Răspunzând așa moșneagul, — Dionis i-a mai grăit:
— Ca mesteacănul acela e și fiul tău smintit,
Căruia, din omenie, nu mai poți să-i dai nici pic,
Dacă numai alintare i-ai fost dat cât a fost mic!..

Spre țintă

Era în ajun de Anul Nou Au trecut ani mulți de atunci Era o noapte viforoasă, în timpul unei ierni grozave, și împreună cu mai mulți tineri rătăceam pe culmile Carpaților.

Pleasem disdedimineață din vale, cu ținta de a vizita câteva locuri frumoase, hotărâți fiind ca să înserăm la o casă de poposire din munți unde să sărbătorim intrarea într'un An Nou. Mergeam cu toții voioși, sburdând prin zăpadă și cântând. Zăpada se așternuse frumos din a-jun și era o priveliște încântătoare.

Dar iată că la un moment dat pierdurăm poteca, și o apucarăm pe un drum greșit. De lucrul acesta însă ne dădurăm seama de abia către ora șase seara, când văzurăm că nu mai ajungem la casa de poposire spre care pornisem.

Ne-am oprit La lumina lanternelor am studiat puțin harta și am văzut că drumul nostru era cu totul contrar celui pe care trebuie să-l urmăm. Fără multă zăbavă o pornirăm îndărăt. Dar, iată că deodată se porni o ninsoare năprasnică și un vânt puternic Inaintam cu greu Viscolul ne izbea cumplit în față.

Merserăm așa vreo patru ore, când deodată zărim la o oarecare distanță o mică licărire de lumină. . . . Era casa de poposire. . . . Aceasta ne dădu un nou curaj a înfrunta mai cu putere viscolul furios ce voia să ne țintească locului și să ne învalue în mantia-i de zăpadă.

După încă vreo oră de mers, ajunserăm cu bine la casa de poposire, unde împreună cu cei pe cari îi găsirăm, în mijlocul veșmântului alb de nea, serbarăm intrarea într'un An Nou.

Tot astfel și în viața noastră de tineri... Pornim cu avânt, voioși, cântând și sburdând prin viață; și de multe ori nu ne mai întrebăm dacă drumul pe care l-am apucat este cel bun, acela care să ne ducă spre casa de poposire, spre locul de fericire. . . . lângă Isus. Și astfel, mergând înainte, cu ochii încântați de plăcerile din jurul nostru, trecem fără grijă.

Dar e bine ca din când în când să ne oprim pe cale, să deschidem harta — Cuvântul dumnezeirii, care ne arată ce cale să urmăm, și luminați de strălucirea conducerii divine, vom afla la ce punct ne găsim, și vom ști ce poziție să luăm, mai înainte ca neua vremii să ne fi acoperit și viscolul năprasnic al lumii să ne fi înghețat.

Iubiți tineri, ne găsim și noi într'o noapte viforoasă, pe culmi de munți, departe de adevărata țintă. Să ne întoarcem și să ne îndreptăm spre Isus.

În casa Sa de poposire este loc pentru fiecare dintre noi, și acolo e cald și bine în timp ce afară viscolul bate cu furie nebună tot ce 'ntâlnește în cale, acoperind sub mantia-i groasă de omăt pe cel care nu s'a grăbit să-și găsească adăpost în Isus.

Să nu ne uităm și să nu luăm seama la viforul din jurul nostru, și nici la ora târzie la care ne-am afla. Să fim plini de curaj. Privind spre țintă, spre Isus, să înfruntăm biciuirea vremii aspre și să alergăm spre El. Lângă El vom serba, plini de fericire, începutul acestui An Nou. Cu El, vom trece în acest an ce ne stă în față, ușor, fericiți și voioși.

Vasile Florescu

Pentru cei mai mulți dintre noi — și dintre voi — Dumnezeu este un fel de rudă săracă, la care te gândești numai când ai nevoie să-ți faci vreun serviciu.

Mai de-a-dreptul

Prescurtări din copilăria noastră, cât vă iubim de mult! Unde sunt acei cari au făcut o adevărată știință juvenilă din acest fel de a descoperi o prescurtare, un drum tăiat mai

de-a-dreptul? Printr'o crăpătură de gard, printr'o spărtură de perete, printr'o săritură peste zid sau târiș pe dedesubt, ne-am pomenit ca prin minune în locul ținut din grădina vecinului. Am fi fost ispițiți să ne batem joc de părinții noștri, când se duceau în vizită la același vecin, ocolind prin stradă și intrând agale pe poartă. Ei aveau de mers cel puțin cinci minute, pe când noi, dintr'o săritură eram acolo. Dar poteca care trece peste câmp și duce drept la biserică? Apoi am fi fost gata să ridicăm în brațe pe acela care ar fi reușit să descopere o prescurtare nouă pentru a ajunge mai repede la școală.

Mai târziu, și chiar și acum, plimbările pe cari le preferam și acelea pe cari le facem azi mai cu plăcere, nu sunt oare cele cari trec de-a-dreptul prin crâng pe o potecută de abia vizibilă? Poteci, prescurtări, drumuri iubite de prieteni pentru că le permite se rămână câțva timp împreună neturburati...

Dar toate aceste prescurtări; crăpătura din gard, spărtura din zid, cărarea de peste câmp, drumul cel mai scurt care duce la școală, dovedesc un instinct firesc adânc înrădăcinat în om. Și noi, amatori de drumuri scurte, credem că suntem în căutarea lor numai pentru a ne evita oboseala și cu gândul să câștigăm timp!

Nu știm în deajuns să prețuim prescurtările din viața de toate zilele. Totuși, în unele cazuri, obiceiul de a lua drumul cel mai scurt poate avea urmări neplăcute. De exemplu, părăsind școala ne considerăm ca tari în ortografie, putând da repede și exact orice răspuns privitor la această bransă. Acest fel de abilitate ne este foarte util, dar ne și poate pricinui dificultăți: atunci când, fiind împreună cu copiii trebuie să-i inițiam în vederea unei compoziții sau unui examen. La școală, profesorul nu ne pune numai o întrebare, el nu cerea numai un răspuns, făcea ceva mai mult: el voia să știe motivele pentru cari noi am ajuns la cutare concluzie. Și aceasta era aproape întotdeauna partea de probă la care, precis, nu reușeam. Profesorul era pentru a ne învăța regulile, dar noi avem față de aceste reguli tot atâta dispreț ca și de drumul pe care-l urmau părinții noștri când se duceau în vizită la vecini. Noi

ne mulțumim să ne strecurăm prin spărtura din zid, să trecem pe deasupra sau pe dedesubt, dar profesorul era acolo ca să ne arate drumul adevărat. Noi disprețuim drumul, pentru că nu vedeam motivul pentru care există. Tot așa nu vedeam motivele pentru cari existau regulile gramaticale; noi le consideram ca inutile, într'u cât constatasem că puteam scrie fără greșală și fără să le cunoaștem.

Istoria confirmă acest fel de a vedea. Avem documente istorice în cari această tendință este prea bine ilustrată. Se zice că sclavii erau liberi. Dar a fi liber este una și a ști să te folosești de libertate este alta. Într'o carte de studii, un savant american, vorbește astfel despre negrii cari, într'un singur glas, cereau să fie instruiți: „Această experiență a unei rase întregi, care pentru prima oară merge la școală, prezintă unul din studiile cele mai interesante cari s'au pomenit vreodată în raport cu dezvoltarea unei rase, oricare ar fi fost ea“. În legătură cu experiențele personale, savantul continuă: „Mulți dintre ei erau destul de înaintați în vârstă. Să înceapă dela început dobândirea cunoștințelor în mod treptat părea lucru prea greu. Negrii și-au dat seama târziu de starea rasei lor, și ca oamenii cari se deșteaptă târziu, voiau să treacă prin faza evoluției lor cu o repezițiune disperată. Iată un tânăr negru închis într'o cocioabă murdară, înconjurată de fel de fel de gunoaie; grădina și curtea în care se afla cocioaba erau cotropite de buruieni; dar dânsul, acolo în focarul acela infect, studiază o gramatică franceză! În altă parte un elev studiază extragerea rădăcinei cubice și alte greutăți contabile, și el încă n'are în minte nici tabla înmulțirii“. Cu altă ocazie, observatorul american întâlnește pe un negru bătrân, care vrea să învețe chitara și roagă pe unul din tinerii săi stăpâni să-i dea lecții. Tânărul, puțin încrezător în aptitudinea bătrânului sclav, încercă să-l facă să renunțe la această idee prin răspunsul următor: „Ascultă unchiule, eu îți voi da lecții de chitară dar o să trebuiască să plătești pentru prima lecție 3 dolari, pentru a doua 2 dolari, 1 dolar pentru a treia și 25 centime pentru ultima“. Incântat, unchiul răspunde: „Foarte bine, stăpâne, vă angajez cu acest preț, dar vă rog să începeți cu ultima lecție“. Avem aci tabloul unei rase întregi care încearcă să atingă destinul său, prin drumul cel mai scurt.

În această lume, regulile și căile au rostul lor ca și crăpăturile și potecile. Vieța ne va învăța că prescurtările au și ele primejdiile lor. Totul se petrece ca în povestea Nodului Gordian. Se spune, că

Frigienii erau într-o mare încurcătură, de aceea au făcut recurs la oracol. *) Oracolul i-a asigurat că toate necazurile lor vor înceta din momentul când ei vor alege ca rege pe primul om care-l vor întâlni în carul său, ducându-se spre templul lui Jupiter. Ei au întâlnit pe Gordius și l-au ales imediat ca rege. Gordius, ajuns la templu, a mulțumit zeilor pentru favoarea care i-au dat-o. La carul său, s'a observat că nodul care lega jugul de oiște era așa de artistic făcut, încât nu se putea distinge cele două extremități. Totuși, un oracol spunea că acela care va reuși să deslege nodul, va stăpâni Asia. Alexandru cel Mare apropiindu-se, după câteva încercări zadarnice, a scos sabia din teacă și dintr'o singură lovitură, a tăiat nodul misterios. Cei din vecime au pretins că din cauza aceasta Alexandru cel Mare a avut o domnie atât de trecătoare. Ne-am întrebat noi oare dacă nu cumva necazurile noastre vin tocmai din cauza că am luat răul obiceiului de a tăia nodurile pe cari noi ar trebui să le desfacem cu răbdare?

Ispita ne așteaptă la fiecare pas. Isus a fost ispitit ca și noi în toate. Și ispita de a lua un drum mai scurt l-a fost oferită. Evitarea de a apuca un drum mai de-a-dreptul a fost secretul acestui episod fantastic și teribil. Observați că lucrurile pe cari Ispititorul îndemna pe Isus să și le însușească erau lucruri bune, de dorit și pe cari trebuia să le primească odată. Detaliul cel mai interesant este că Isus și-ar fi putut însuși pâinea, îngerii și împărățiile trecând pe un drum mai scurt, mai de-a-dreptul. Iată un fapt important care trebuie luat în considerație: aproape, toate lucrurile pe cari suntem ispițiți să ni le însușim, sunt lucruri bune. Ispita constă în sugestia că noi ar trebui să posedăm aceste lucruri bune mai înainte de vreme și în mod nepermis. Suntem ispițiți să recurgem la un drum mai ușor, mai scurt pentru a atinge un scop legitim. Ispita de a tăia Nodul Gordian a fost insuflată și lui Isus. El și-ar fi putut asigura o stăpânire imediată, dar trecătoare. El a refuzat cele propuse. A preferat să deslege cu răbdare nodul și astfel să devie Împăratul tuturor împărățiilor, și aceasta pentru veșnicie.

Ispita de a tăia Nodul Gordian este foarte seducătoare. Este un sfat lesne de primit acela care ne îndeamnă să devenim ușor și repede bogați, perfecți foarte iute, și să atingem un scop oarecare în timpul cel mai scurt. Însă povestea a ceea ce este mai scurt și mai de-a-dreptul precum și constatarea urmărilor, ne învață că de cele mai multe ori drumul cel mai scurt este și cel mai lung. Preseurtarea care trebuie să ne facă să ocolim Calvarul și încercările, este un drum fără sfârșit, din care, mai curând sau mai târziu, va trebui să ne întoarcem cu picioarele rănite și inima zdrobită.

Trd. de Marin Pârvan

*) Răspunsul unei zeițe păgâne la o întrebare pusă.

Nu vă plângeți niciodată de prostia celorlalți;
fără ea, ce ar deveni deșteptăciunea voastră?

CURIOZITAȚI :

— Rinul cară în fiecare an 200 kg. de aur și 400 kg. de argint, vârsând totul în ocean.

— Constructorul primei locomotive, George Stephenson, n'a învățat să citească decât la 18 ani.

— Peste 8% din suprafața Irlandei este numai băltoacă și mlaștină.

— Un vultur poate să rabde de foame 20 de zile.

— Pe întregul pământ se nasc în medie pe secundă, 70 de copii și în același timp, dispar 63 de suflete.

— Din cei 170 milioane de locuitori ai Rusiei, peste 100 milioane nu știu nici să scrie, nici să citească.

— Râsul trădează caracterul. Filozoful De Damasanne, în lucrarea sa „Temperament și râs“, spune că există tot atâtea feluri de a râde câte vocale avem:

Persoanele cari râd în A, sunt cinstite, le plac gălăgia, alergătura, și sunt, câteodată, cu caracter schimbăcios.

Persoanele cari râd în E, sunt sceptice, melancolice și totdeauna nemulțumite.

Persoanele cari râd în I, sunt naive, încrezătoare; este, în general, râsul copilăresc.

Persoanele cari râd în O, sunt generoase, îndrăznețe, amabile, și de fire iute.

Cele cari râd în U, sunt avare, fățarnice, urând lumea; ele nu râd, ele rânjesc....

Constatați exactitudinea acestor afirmațiuni, observând pe cei dimprejur, apoi observându-vă personal.

Iubire

*Iubirea e putere, grație, bucurie —
Ea nu se obosește și nici sfârșit nu are —
Ea florile 'nverzește și iarba pe câmpie;
Ea sufletele 'nalță spre laudă, cântare.*

*Iubirea e deapaururi activă, lucrătoare —
Revarsă peste toate cereasca ei lucire.
In ea e frumusețe, e-a Domnului splendoare.
O, nici virtutea nu e nimic fără iubire.*

*Arzând cum e focul, e rouă pentru suflet,
Inobilează simțul și spală de păcate.
Iubire este Domnul; spre Dânsul orice cuget
Se 'nalță prin iubire în sferile curate.*

Nicu Eftimie.

Așteptare

*Doamne, azi spre Tine
Mintea mi-o îndrept
„Viu“ ai spus Tu „iară“
Vino, eu Te-aștept.*

*Tuturor în lume,
Celor morți sau vii,
Fi-vei bucurie.
Eu Te-aștept să vii.*

*Cred ca orșicare
Din ai Tăi copii,
Și aștept momentul
Fericit, să vii.*

*Vei primi 'n splendoare
Mult-ai Tăi copii;
Intonându-ți slavă
Eu Te-aștept să vii.*

*Vino în mărire
Doamne sfânt și drept
Implinindu-mi ruga:
Să vii! Eu Te-aștept.*

Justinian Iaciu

Când poți râde în fața unui obstacol, înseamnă că l-ai trecut

Din biruință în biruință

Educația de sine, pentru o viață de continuă biruință în lupta credinței, prezintă probleme imposibil de rezolvat fără lumina adusă de Cuvântul lui Dumnezeu din Scripturi.

Cine se hotărăște, ca pe viitor să dovedească o deplină stăpânire de sine, cât și puterea de a se conduce în toate fără greș, va constata în curând, că și-a luat o răspundere peste puterile sale și că nu va fi în stare să-și îndeplinească hotărârea luată.

Pentru stăpânirea de sine și pentru o dreaptă și cuvenită conducere în viață, este necesară nu numai o hotărâre din partea noastră: *este nevoie de o putere dela Dumnezeu de sus*. Fără această cunoștință, chiar tinerii sau bărbații cu cele mai bune intențiuni, sfârșesc prin a cădea oboșiți și descurajați.

De ce?

Căzuți în greșeli după prima hotărâre, tot ce știu și pot să facă este, să ia o nouă hotărâre. Dar cu ce este aceasta mai bună decât cea dintâi? Cădere sigură va urma chiar după nu știu a câta hotărâre de felul acesta; iar urmarea este oboseala și descurajarea.

Unii zic așa: greșelile și căderile trecutului — odată constatate de mine — dovedesc, că în persoana mea sunt doi: *un eu rău*, care greșește și păcătuiește, și *un eu mai bun*, care constată greșelile și care dorește desăvârșirea. Ceea ce trebuie să faci deci, este: deșteaptă complet pe eul cel bun și-l întărește, ca el să poată birui întotdeauna pe eul cel rău. Atunci vei merge din biruință în biruință. Doar și proverbul spune: „Cel târziu la mânie este mai mare decât un viteaz, și cel ce știe a stăpâni sufletul său decât cel ce cucerește o cetate“. Formează-te astfel, și vei fi biruitor în toate.

Este adevărat, că, până când nu a ajuns să se birue pe sine și să-și stăpânească propria sa persoană cu toate pornirile ei, nimeni dintre noi nu va fi în stare să birue alte împotriri și să cucerească cele ce trebuie cucerite. Dar biruirea și stăpânirea de sine nu se pot dobândi prin hotărâri proprii. Pe lângă hotărâre, mai trebuie și puterea de îndeplinire; *puterea aceasta ne lipsește cu totul*.

În educația de sine să nu ne lăsăm amăgiți de aceea greșită idee, răspândită în lume chiar printre educatori, că: în om există puteri în stare latentă și netrezite, și, că omul este bun din fire, dar numai mediul înconjurător este rău — drept care omul trebuie de mic îndreptat spre bine, și va face binele totdeauna —. Astfel, parola educatorilor este: să cultivăm și să întărim binele, care *este* în om.

Despre aceste puteri, cari ar fi în om și care ar trebui numai trezite la lucru, vom avea idei juste, numai când vom auzi cele ce declara despre Sine însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat ca om, când zicea: „Adevăr, adevăr zic vouă: *Fiul nu poate să facă nimic dela Sine*“. Iar despre bunătatea firească a omului și despre binele existând în el, ne spune Sfântul Apostol Pavel ce să credem, când zice: „Eu știu că în mine, adică în carnea mea, *nu este nimic bun*; căci a voi este în mine, dar a lucra desăvârșit binele, nu este. Toate le pot prin Cel care îmi dă putere. Eu nu mai trăiesc, ci *Hristos trăiește în mine*“. Ceea ce trebuie deci, este *să ne asigurăm locuirea Tatălui în noi*, ca El să lucreze în lăuntrul nostru.

Cu privire la aceasta zice și Spiritul Profetic:

„Este imposibil să scăpăm prin noi înșine din prăpastia păcatului în care am căzut. Inimile noastre sunt rele, iar noi nu le putem schimba. Educația, cultura, exercitarea voinței, eforturile omenești în general, toate acestea au sfera lor de acțiune și de succes; dar în aceasta ele sunt fără putere. Ele pot produce o îndreptare exterioară a purtării omenești, dar nu pot schimba inima omului. Ele nu pot curăți ieșirile vieții. Pentru aceasta trebuie o putere care să lucreze din lăuntru, trebuie o viață nouă de sus, pentru ca oamenii să fie întorși dela păcat la sfințenie. *Această putere este Hristos*“.

Îndreptarea omului și biruința asupra sa și asupra tuturor împotririlor nu slă în puterea sa proprie și nu se dobândește prin exercitarea unor forțe latente, cari ar exista în el și cari ar avea nevoie numai de trezire și cultivare. *Nu trebuie puteri dinafară, și pe acelea le dobândim primind pe Domnul Hristos în inima noastră*.

Predare

*Eu vreau să fiu al Tău de-acum,
Vreau să-Ți urmez precum ai zis
Cu Tine de pornesc pe drum —
Pe veci viața mi-ai promis.*

*Și dacă iar Te-ascult cu drag
În toate ce mă sfătuești,
Tu-mi dai decât aștept mai mult:
Un loc în curțile cerești.*

*Și tot ce astăzi voi să fiu
Din plin odată voi trăi.
Ce fericit mă simt când știu
Că 'n cer cu El voi locui.*

Ioan Siminescu

tră. Apoi ni se spune că Pavel se ruga pentru sine și pentru ceilalți; așa ar trebui să fie zilnic și rugăciunea noastră. Să ne rugăm cu stăruință și cu credință: „pentru că oricine care este născut din Dumnezeu, biruește lumea; și această biruință care a biruit lumea, este *credința noastră*. Cine este care biruește lumea, dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu”. (1 Ioan 5, 4—5).

Înțelegând toate astfel, chiar și greșelile trecutului — în loc să ducă la descurajarea și slăbirea noastră — vor duce la o și mai completă înălțare. Atunci vom învăța din greșelile și păcatele trecutului, să recunoaștem completa noastră nevrednicie și slăbiciune. Convinși fiind de slăbiciunea noastră și venind să cerem inimă nouă și locuirea Domnului Hristos în noi, se va împlini cu noi făgăduința ca și cu Pavel, când îi zise Domnul: „îți este de ajuns harul Meu, pentru că puterea Mea poate să lucreze desăvârșit numai cu cei slabi” (2 Cor. 12, 9).

Atunci vom înainta și noi din biruință în biruință și vom recunoaște cu Pavel, să zicem din inimă: „*Mulțumim însă lui Dumnezeu, care ne dă biruință prin Domnul nostru Isus Hristos*”.

Stefan Demetrescu

Mamei mele

*Sosit-a timpul iubită mamă
Pe-aceste fărmuri să ne 'ntâlnim...
Spre tine dorul veșnic mă cheamă
Vreau împreună din nou să fim.*

*Sătul sunt astăzi de pribegie —
Tristețea umple sufletul meu —
Chipul tău dulce simt cum mă 'mbie
Ca pe-o icoană să-l port mereu.*

*Nu simt acuma o mângâiere
(Și cea din urmă mi s'a răpit)
Viu să-ți destăinuî cruda durere.
Ascultă-ți iară fiul iubit.*

*Dar nici pe tine ah! scumpă mamă
Nu pot în lume să te găsec;
Port doară 'n suflet pe-o tristă gamă
Refrenul dulce: Eu te iubesc!*

*Te caut însă printre morminte —
Acolo poate te voiu găsi —
Dacă nu astăzi o Doamnă sfinte
Sus cred că mâine ne-om întâlni.*

M. Kleitsch.

Mânia înțeleptului durează o clipă... a semidoctului un an... iar a prostului până la mormânt.

Incredere

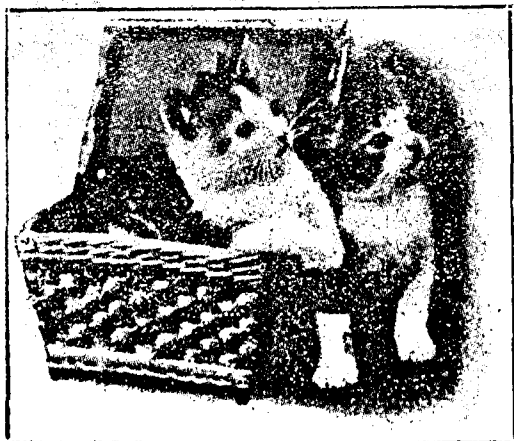
Din moment ce o tânără ascunde un secret de mama ei, sau primește o scrisoare pe care nu i-o poate arăta, sau are o prietenă de care mama ei nu știe, tânăra aceea e în primejdie. Fata sinceră nu are niciun secret. Ea nu face nimic care ar roși-o, dacă ar fi descoperită de mama sa.

Tânăra căsătorită, n'ascunde nimic de soțul ei. Niciodată nu-și permite să scrie o scrisoare despre care soțul să nu știe, și nici nu primește vreuna care să o facă să nu se simtă bine în cazul că ar trebui s'o citească și el. Ea nu trebuie să aibă nicio taină și, dacă ar vrea să-și asigure armonia conjugală trebuie să spună totul: unde merge, ce are de gând să facă, ce nedumeriri are sau ce nemulțumiri, etc. O taină mică, poate da naștere la un scandal mare.

E bine ca fata să încredințeze mamei sale atât faptele bune cât și greșelile săvârșite. Astfel va fi sigură că va primi o povață bună și se va bucura totdeauna de simpatia ei. O mamă nu vrea decât binele fiicei sale și o urmărește pas cu pas, chiar atunci când ea se ascunde de dânsa. Mama, dacă e o mamă creștină, va ști să dea un sfat potrivit orișicând. Pentru o greșală mare cât și pentru una mică, ea va ști să găsească un cuvânt dojenitor, care să fie rostit din iubire. Fata deșteaptă, primește cu mulțumire povața mamei sale.

Fetelor, iubiți pe mama voastră, cum și ea vă iubește! Dacă dela început aveți încredere în mama voastră, ea vă va păzi ca o sentinclă și vă va feri de greșeli mari de cari, altminteri, fiind singure, nu v'ați putea feri. Inc'odată, fetelor, în copilăria voastră n'ascundeți nimic de mama voastră, iar voi, cele căsătorite, n'ascundeți nimic de soțul vostru.

Trd. de **Lucreția Diaconescu**

PAGINA muzicală

Mozart

Cel mai mare geniu muzical al Germaniei, Wolfgang Amadeus Mozart, s'a născut la Salzburg în Ianuarie 1756 și s'a stins la Viena în Decembrie 1791, la vârsta de 35 de ani. Tatăl său, Leopold Mozart, a fost un muzicant de seamă, care a lăsat multe opere și bucăți muzicale religioase. El a fost singurul îndrumător al fiului său, al cărui minunat instinct muzical se dezvoltă încă din mica sa copilărie. La trei ani încerca să imite la pian exercițiile cântate de sora sa mult mai în vârstă decât el. La patru ani executa aceleași pasaje pe cari le cânta sora sa, și dicta tatălui său mici bucăți cari au fost de pe atunci păstrate și publicate.

Copilul avea un caracter foarte schimbăcios, câteodată sburdalnic, jucându-se prea mult, altădată liniștit, lucrând peste măsură. Avea pasiune pentru știința cifrelor, dar dragostea de muzică îl făcu în curând să părăsească totul și să se dedea artei sunetelor. Primi o vioară mică pe care n'o părăsea decât cu greu. Pentru ca să nu plictisească pe cei din jurul său, făcea exerciții pe ascuns. La cinci ani executa dela prima vedere bucăți foarte grele. Era admirația tatălui său și a tuturor savanților. La șase ani a compus un concerto care a descoperit cunoștințele sale adânci în regulile armoniei, dar pe cari Mozart le dibuise, pentrucă nimeni nu i le învățase.

Minunat că are un copil de geniu, tatăl său se hotărî să dea ocazie tânărului muzician să se producă în capitalele Europei. Face un turneu de concerte la Munchen și Viena. La Viena Mozart a fost întâmpinat cu mare entuziasm. Succesul obținut a fost triumfal. Invitat la curtea imperială a uimit pe cei ce-l ascultau. La palat e condus de două mici prințese. Plimbându-se prin galeriile lustruite și alunecoase ca

ghiața, la un moment de neatenție, micul virtuoz cade. Una din nobilele fete care îl acompaniau, — Marie Antoinette, viitoarea regină a Franței, — îi sare în ajutor, căutând, cu vorbe frumoase și mângâieri să-l consoleze de acest mic accident. Mozart îi zice: „ce bună ești, aș vrea să fii nevasta mea, ca răsplată“. Impăratul aflând de această întâmplare se amuză grozav. După plimbarea prin toate saloanele împărătești, micul artist fu chemat să-și arate talentul. După executarea câtorva bucăți, virtuozitatea copilului, atrase pe împărat lângă dânsul. „Domnule, îi zise copilul, am să vă cânt un concerto foarte greu de domnul Wagenseil, maestrul curții D-voastră; tare aș vrea să vie lângă mine să-mi întoarcă

foile: sunteți așa de bun să-l chemați“? Impăratul fu nevoit să cheme pe domnul Wagenseil dar, pe urmă vrând să glumească cu dânsul îi spuse că nu e niciun merit să cânte cu toate degetele și că merit ar fi numai dac'ar, putea să cânte cu un singur deget. Wolfgang, fără să răspundă cântă numaidecât bucăți foarte complicate și de viteză, cu un singur deget, numai cu indexul.

Turneul, a trebuit să fie întrerupt, copilul căzând bolnav de scarlatină. Din fericire boala nu l-a reținut decât vreo două săptămâni.

Se spune că Mozart, cu toate că n'avea decât șase ani, își dădea foarte bine seama de înălțimea artistică a publicului care-l asculta și că-și alegea bucățile în raport cu opinia pe care și-o făcea despre cei din jurul său.

În timpul călătoriei sale, tânărul artist primi cadouri foarte însemnate. Trecând pe la Paris, familia lui Mozart a fost invitată, ca de altfel în toate capitalele, la Curte, unde se pregătise un banchet în onoarea lor. La masă, locul micului artist era lângă regină, cu care se înțelegea de minune. A fost prezentat și doamnei de Pompadur care, se zice că s'ar fi arătat mai puțin amabilă față de dânsul. Cum dansa nu-l sărutase, Mozart întrebă pe tatăl său cine este această doamnă

așa de mândră care nu l-a sărutat, tocmai pe el care sărutase și regina. La Londra, chemat la palat, Mozart cântă pe orga regelui, acompaniând pe regină care cânta cu gura. A mai cântat ceva și cu un flaut, apoi cu vioara a improvizat câteva bucăți fermecătoare. Asistența nu mai avea cuvinte de laudă.

Progresele copilului erau atât de surprinzătoare, încât tatăl său spunea că depășesc imaginația. La doisprezece ani compunea bucăți la cerere și în timp foarte scurt. Operile și le punea în repetiție

personal și le dirija el însuși. Când asista la un concert, după ce asculta o bucată de două ori, putea să o reconstituească în întregime. Agerimea și geniul său îi atrase mulți admiratori, dar și mulți dușmani, cari nu vedeau cu plăcere concurența unui copil de 12 ani. Pe oriunde mergea, primea numai elogii și titluri noi. Papa îi conferă titlul de cavalier al pînului de aur, Academia din Bologna îl numește membru de onoare, și alte multe. Cu toate aceste onoruri atribuite geniului său precoce, Mozart rămâne totuși un copil. El scrie: „Sunt fericit când scap de recepțiile și discursurile astea plicticoase și mai pot să fac și eu câteva tumbe pe iarba din curte“...

Mai târziu se însoară cu fata unui muzician reputat, excelează în compozițiile sale de tot felul și continuă turneurile, neputând să stea prea mult timp într'un singur centru, din cauza geloșilor, și face parale frumoase. Anul 1786 ni-l arată pe Mozart pe

punctul culminant al dezvoltării sale artistice. El scrie: „Nunta lui Figaro“ și apoi „Don Juan“, opere nepieritoare. Soarta însă îl lovește în anul 1787, răpind pe tatăl său. Această dispariție îl afundă în cea mai întunecată descurajare. Durerea, alăturată continuilor bârfeli ale camarazilor, cu timpul și lipsurilor cotidiene, nasc în bietul om o adâncă melancolie. Mozart se epuizează lucrând zi și noapte. Pieptu-i devine plăpând și creurul obosit de precocitatea geniului său. Lucrează continuu, mistuindu-și ultimele forțe, la „Flautul fermecat“ și ultimele sale 3 simfonii „Jupiter“ în do, mi bemol major și în sol minor. Aceste din urmă lucrări sunt o vie descriere a stării sale sufletești. Este turmentat de ideea unui sfârșit apropiat.

Unul din adversarii săi, pentru a-i întări această idee, îi comandă, în schimbul unei remunerații însemnate, un requiem (liturghie a morților). În tot

timpul scrierii acestei compoziții a fost turburat peste măsură, nutrind gândul că pregătește această slujbă pentru el. La câteva zile după începerea acestei lucrări, cade la pat. Soția lui i-o smulse din mâini, pentru că vedea efectul nefast pe care-l avea asupra morallui său; dar el o rugă să i-o redea numai pentru ca să-i mai facă câteva corecturi. Cinci zile după ce a predat liturghia, căzu în agonie. După câteva ore de tristă durere pentru amicii care-l înconjurau, închise ochii pentru vecie, la 12 noaptea în ziua de 5 Decembrie 1791. Avea numai 35 de ani.

Tot ceea ce se poate închipui ca elogii, a fost scris despre Mozart, care poate fi considerat ca cel mai mare compozitor care a existat până acum. El a scris 20 de messe, 49 de simfonii, 33 de serenade pentru orchestră, 43 de concerto-uri, 72 de sonate, 18 opere, 9 cantate, 40 de contradansuri, etc., etc., în total, peste 800 de lucrări în toate genurile, fiecare formând câte un fragment din gigantul edificiu clădit în floarea tinereții sale.

Iu - bi - lul meu Mân - lui - i tor, Pen - tru mine Tu ai pă - ti

1-2 O, scum - pe
mit, Pen - tru mi - ne fos - t - ai răstignit. O scum - pe Mântu - i - tor

O iu - bi - le Mân - lu - i - tor. Creu ai pur - lal cru - cea Ta

v poco a poco cresc.
Pen - tru cei ce cred în Ti - ne Și - fi ur - mează cu - mult

De - a - azi
dor. De - a - a - a a - azi. Ți - e mă pre - dau!

totul de Mântuitorul său, căruia Domnul i-a făcut cunoscut tot ce a auzit dela Tatăl Său". Ioan 15, 15.

Dar pentru a înțelege mai bine raporturile, cari ar trebui să existe între Isus și ucenicii Săi, pentru a înțelege rostul amicitiei dintre El și adoratorii Lui, să vedem mai întâi

CE ESTE UN AMIC.

Amic este acela, de care ești strâns legat printr'o iubire sinceră reciprocă. Amicul cel mai bun este acela care știe tot despre tine, și care totuși te iubește.

În Biblie avem multe exemple de amicitie ideală.

Amintesc în treacăt amicitia dintre David și Ionatan. Scriptura zice, că „sufletul lui Ionatan s'a alipit de sufletul lui David, și Ionatan l'a iubit ca pe sufletul din el". 1 Sam. 18, 1.

Această amicitie ideală a lui Ionatan a rămas neștirbită, chiar atunci, când Saul, tatăl lui Ionatan, ura și prigoana de moarte pe David.

În altă parte a Sfințelor Scripturi cetim că, chiar atunci când Saul și partizanii săi hotărâseră cu orice preț nimicirea lui David, „Ionatan a întărit și mai mult față de David iubirea pe care o avea pentru el, căci îl iubea ca pe sufletul lui". Cu cât raporturile dintre Saul și David se înrăutățeau, cu cât din urmă era mai izgonit și mai disprețuit, cu atât amicul său devotat Ionatan compătinea și mângâia pe David, amicul său nedreptățit. Când în cele din urmă David trebui să fugă la Nob, ca să scape de furia lui Saul, Scriptura zice, că: „cei doi prieteni s'au îmbrățișat și au plâns împreună. David mai ales se prăpădea plângând".

Deși Ionatan era de drept prințul moștenitor al lui Saul, regele lui Izrail, Ionatan, în baza amicitiei care-l lega de David, a dat pe față caracterul suveran al unei rare lepădări de sine. „Nu te teme de nimic", a zis Ionatan lui David cel izgonit și prigonit, „căci mâna talăului meu nu te va atinge. Tu vei domni peste Izrail și eu voi fi al

Amicul cel mai bun

P. P. Paulini

„Nu este mai mare iubire decât să-și dea cineva viața pentru amicii săi. Voi sunteți amicii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu. Nu vă mai numesc robi, pentru că robul nu știe ce face stăpânul său; ci v'am numit amici, pentru că v'am făcut cunoscut tot ce am auzit dela Tatăl Meu". Ioan 15, 13—15.

doilea după tine". 1 Sam. 23, 17. Cu ocazia aceasta ei au întărit și mai mult amicitia lor înaintea Domnului.

În cele din urmă, în cântarea de jale a lui David, la moartea amicului său, acesta a putut spune cu drept: „Mă doare du-

pă tine, frate Ionatane. Tu erai plăcerea mea, iubirea ta pentru mine era minunată: mai pe sus de iubirea femeiască".

Dacă amicitia dintre David și Ionatan a fost una din cele atât de rare și atât de emoționante, cu cât mai mare, mai emoționantă, mai vrednică de admirat și de imitat este amicitia amicului nostru Isus Hristos.

Să vedem mai întâi cum a înțeles El amicitia față de noi, ca să învățăm din exemplul dat de El, cum ar trebui să fie amicitia noastră față de El și, în sfârșit, cum ar trebui să fie amicitia dintre noi.

Eunius, un poet latin, mort în 169 î. Hr. a definit amicitia adevărată în cuvintele:

*Amicus certus in re incerta cernitur **)

Dar cu mult mai înainte de poetul latin, un alt om învățat — regele Solomon — dăduse o definiție și mai desăvârșită, în proverbul său: „Amicul adevărat iubește oricând, și în nenorocire ajunge ca un frate". Exemplul tatălui său David și al lui Ionatan, i-au servit probabil ca inspirație la concretizarea veracității proverbului de mai sus.

În Istoria popoarelor vechi găsim și alte exemple de sublimă amicitie, cari ne pot servi la o mai bună pricepere a subiectului de care ne ocupăm. Amintesc aci pe Damon și Pythias, doi filosofi Pythagoreeni din timpul lui Denys cel tânăr, celebri prin prietenia care-i unea. Pythias, învinuit pe nedrept de crimă de înaltă trădare și condamnat la moarte de tiranul Syracusei, a cerut dela acesta din urmă, un termen pentru a merge în orașul său natal ca să-și puie în rânduială afacerile sale. Damon, consimți să moară în locul amicului său, în cazul când acesta nu s'ar fi întors la timpul fixat. Ziua hotărâtă pentru execuția condamnatului sosi, dar Pythias nu veni. Syracusezii înfruntară pe Damon

*) Un amic sigur se cunoaște în împrejurări grele.

pentru încrederea lui cea oarbă. La ora hotărâtă fu transportat la locul unde trebuia executat în locul amicului său. Deodată sosi în fugă și Pythias. Damon văzu cu părere de rău reînțoarcerea amicului său. O luptă de generozitate se începu între cei doi prieteni. Denys, tiranul, mișcat de un astfel de devotament, grația pe cel condamnat și ceru dela cei doi filosofi să-l primească, ca al treilea în amicitia lor.

Dacă cazul Damon și Pythias, ne mișcă inima și stărnește admirația noastră pentru afecțiunea lor reciprocă, cu cât mai mult ar trebui să fim mișcați și umpluți de admirație și adorare pentru Acela, care a emis și a pus în practică preceptul divin:

„Nu este mai mare iubire decât să-și dea cineva viața pentru amicii săi".

Isus Hristos, singurul dintre toate ființele din cer și de pe pământ, a fost în stare să rostească și să pună în practică acest sublim adevăr. Dacă Istoria neamului omenesc, așa cum e descoperită în Biblie este exactă, — și până azi nimeni nu poate nega veracitatea ei — trebuie să recunoaștem, că nicio minte omenească n'a putut concepe o tragedie mai grozavă și totodată mai sublimă, mai ales prin epilogul ei, decât tragedia veacurilor, în care Omul, Satana și Hristos dețin rolurile principale.

Concentrați-vă un moment și lăsați să vă treacă pe dinaintea ochilor minții scenele principale din tragedia omului. Priviți-l în Paradis, acolo unde l-a pus Dumnezeu, și unde, creat desăvârșit în frumusețe și fericire se putea bucura deplin de minunile Creatorului său. Vedeti-l apoi izgonit din grădina Edenului, din cauza păcatului și sub greaua povară a blestemului: „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământul din care ai fost luat, căci țărînă ești, și în țărînă te vei întoarce".

Cine-și poate imagina într-o măsură justă nenorocirea în care a căzut omul, cu tot neamul omenesc! Această cădere profundă se poate aprecia numai după mărimea și valoarea sacrificiului adus pe urmă, de Acela, care văzând că nimeni în întregul Univers nu e în stare să-l salveze din cătușele morții, a zis atunci:

„*Iată-Mă*, (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeu!“

Priviți pe acest sublim amic Isus Hristos în toate fazele suferințelor Sale până în clipa când ținut pe crucea de pe Golgota, a suportat fără murmur, ca un miel dus la junghere, condamnarea pe care ar fi meritat-o, nu El, ci omul păcătos.

Unde și când s'a mai văzut un alt exemplu de o așa sublimă lepădare de sine, ca la Isus? În care timp și la care popor a trăit acel erou, care să fi avut curajul să-și dea viața pentru salvarea vieții vrăjmașului său?

Damon și Pythias, și alți eroi asemenea lor, au consimțit reciproc să moară unul pentru altul, pentru că erau buni amici și pentru că erau strâns legați printr'o afecțiune reciprocă. Dar „Dumnezeu își arată iubirea față de om, prin faptul că, pe când era omul încă păcătos, Hristos a murit pentru el“.

Generozitatea și devotamentul reciproc ale celor doi filosofi Pythagoreeni, despre cari am amintit mai sus, au mișcat atât de profund inima tiranului Syracuzei, încât a grațiat pe condamnatul nevinovat și a cerut însuși să fie primit ca al treilea în amicitia lor.

Dar noi, — ca unii cari am fi trebuit să murim în locul lui Isus — văzând generozitatea Lui nemărginită și iubirea Lui nepătrunsă față de noi cei vinovați, condamnați pe drept la moarte pentru fărădelegile noastre, nu ne simțim de loc atrași de puterea amicitiei Lui? N'avem noi niciun sentiment de mulțumire și recunoștință față

de binefăcătorul nostru? Nu dorim să-I facem bucuria pe care o merită pentru sacrificiul insondabil pe care l'a adus pentru mântuirea sufletelor noastre? Mulți din cei ce se pretind a fi astăzi urmașii lui Hristos se aseamănă celor nouă leproși, cari după ce s'au văzut vindecați de lepra lor, s'au dus și nu au mai venit la Isus. Numai unul din ei, când s'a văzut vindecat, s'a întors slăvind pe Dumnezeu cu glas tare. Numai unul din cei zece s'a aruncat cu fața la pământ la picioarele Salvatorului său, Isus, I-a mulțumit. Sfintele Scripturi ne spun că acesta „era Samaritean“.

Dacă problema mântuirii ar fi lăsată numai în seama omului, omul în veci nu ar mai putea fi mântuit. El nici n'ar căuta, nici n'ar alege pe Dumnezeu de amic, ci s'ar alipi de lucruri, cari nu numai că n'au putere să-l mântuiască, dar cari l'ar scufunda și mai mult în pierzare.

De aceea și zice Hristos:

„*Nu voi M'ați ales pe Mine, ci Eu v'am ales pe voi*“.

Un proverb zice: „*Amicul tuturor nu este amicul nimănui*“.

Unii oameni ar dori să-și împartă amicitia și cu Dumnezeu și cu lumea. Dar proverbul de mai sus arată cu drept că cel ce vrea să-și împartă inima și devotamentul la toată lumea, trebuie să dea fiecăruia numai câte puțin. Adevărata amicitie însă cere mai mult: ea vrea „să primească mult și să dea mult“.

Sfânta Scriptură spune chiar categoric, că amicitia lumii este vrăjmașie cu Dumnezeu. Așa că cine vrea să fie amic cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu. Bătrânul apostol Ioan, ucenicul și amicul favorit al Domnului, ca unul care cunoștea secretul adevăratei amicitii, sfătuește pe cei din grupul celor mântuiți, zicând: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, iubirea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pof-

ta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este dela Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac“. 1 Ioan 2, 15—17.

Din cele arătate până aci reiese deci, că Isus, chiar dacă este binevoitor față de toți oamenii fără deosebire, totuși nu privește ca amici ai Săi, decât pe cei ce îi găsește vrednici de a fi amicii Lui. Cei ce voiesc să fie amicii lumii, adică cei ce se lipsesc de lucrurile trecătoare ale acestui pământ, nu pot fi totodată și amicii Săi, pentru că atunci iubirea lor ar fi împărțită. Unii ca aceștia ar vrea să slujească la doi domni. Dar aceasta nu este cu putință, căci însuși Isus a zis: „Nimeni nu poate sluji la doi domni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamonă“. Mat. 6, 24.

Istoria ne spune că Denys, tiranul Syracuzei, deși a grațiat pe cel condamnat pe nedrept, totuși la cererea lui de a fi primit în cercul amicitiei celor doi filosofi uniți până la moarte, aceștia nu l-au primit, pentru că nu era vrednic de amicitia lor.

Evangelhia învață că „*Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut*“, și că „*nu a venit să cheme la pocăință pe cei drești, ci pe cei păcătoși*“. El preferă să primească în cercul amicitiei Lui un păcătos, care se pocăește, mai de grabă decât un om, care prea încrezător în propria lui dreptate, nu simte nevoie de pocăință. Din cauza aceasta cei ce nu au simțit nevoia unui Mântuitor l-au numit „*un amic al vameșilor și al păcătoșilor*“. Luca 7, 34. Isus nu face deosebire. El dorește ca toți oamenii să se pocăiască, pentru ca toți să devie amicii Lui. El a zis: „*Voi sunteți amicii mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu*“.

Despre felul cum trebuie să înțelegem aceste cuvinte, vom arăta în numărul viitor.

Tot răul spre bine

Ardun era un turc, bătrân de vârstă
dar mintea-i rămăsese verde încă
și clocotea adâncă 'nșlepciune
sub fruntea lui pleșuvă ca o stâncă.

În țara lui era iubit de lume
și sfatul lui cu toți-l luau aminte,
căci dintre turcii toți, de bună seamă,
Ardun era cel mai întreg la minte.

Așa, de pildă, el avea o vorbă
pe care o spunea la orișicine:
— Să nu ne plângem de nimic în viață
căci orice rău se întoarce spre bine. —

Pe-o zi de vară-și luă Ardun toiagul
și o porni agale pe cărare
cu-o traistă de merinde, cu măgarul,
cu un cocoș și 'n traistă-o lumânare.

Ajunse pe 'nserat la o cetate
și, cum era cam obosit de șale,
ceru la gospodari de găzduire
căci e bătrân și vine de pe cale.

Dar lumea, cum e rea din cale-afară,
l-a luat la goană fără multă milă;
a zis Ardun: „Tot răul e spre bine“,
și merse să se culce pe-o movilă.

Afară din cetate, pe 'ntuneric
(căci, vezi, era o noapte fără lună)
și-a pus Ardun sub căpătâiu samarul
și sta cu lumânarea-aprinsă 'n mână

căci omul vrea 'nainte de culcare
să 'nalțe lui Allah o rugăciune.
Dar vântul stinse 'ndată lumânarea
și noaptea îi rămase de tăciune.

El n'a cârtit nimic, ci-a zis în cuget:
„Tot răul se întoarce în spre bine“.
A așternut peste nisip o haină
și-a adormit cu gând curat în sine . . .

După un timp a auzit o larmă
și tresări cam speriat biet moșul:
o vulpe, ce pornise după hrană,
ii sugrumase lui Ardun cocoșul!

El n'a cârtit nimic și zise iarăși:
„Tot răul e spre bine“, și pe dată
se 'ntinse iar pe haină așternută,
și-a așipit în noaptea 'ntunecată.

Dar iarăși l-a trezit o larmă mare:
un leu venit din negura pustiei
s'a năpustit de l-a ucis măgarul,
și-l sfășie în prada lăcomiei!

El iar și-a zis: „Tot răul e spre bine“.
Întoarse cuvios spre ceruri fața
și așipind pentru a treia oară
dormi bușlean, așa, pân' dimineața

În zori, a mers de și-a spălat obrazul.
Apoi ușor, cu gânduri cumpătate
porni mai sărăcit de cum venise,
și merse iarăși în aceea cetate.

Dar vai, ce jale și pustiu aicea
dorimea acum, căci peste noapte hoji
au părjolit și au prădat cetatea,
iar pe bărbați uciseră cu toții! . . .

Ardun plecă din nou precum venise . . .
Și tot mergând pe drum zicea în sine:
„Să nu ne plângem de nimic în viață,
căci orice rău se 'ntoarce în spre bine . . .

De nu m'ar fi gonit aseară lumea,
eu n'aș mai fi dormit pe câmp departe:
deci bine-a fost că mers-am pe movilă
căci în cetate fu părjol și moarte.

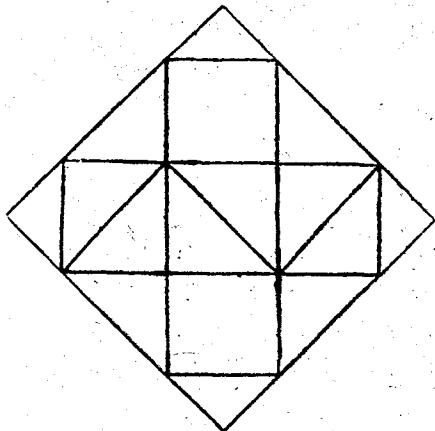
Și când am vrut să mă închin aseară,
de nu-mi sufla în lumânare vântul,
m'ar fi văzut bandiții și pe dată,
vai, mă făceau tot una cu pământul!

Și dacă vulpea nu-mi mânca cocoșul,
acesta 'n flăcări mari văzând cetatea
ar fi cântat un cucurigu strașnic,
iar hojii îmi făceau pe loc — dreptate . . .

Și iarăși, dacă leul din pustie
nu-mi ucidea măgarul noaptea asta,
ar fi fișat în răcnet urechiatul.
Bandiții-l auzeau, și-apoi . . . năpasta!

Deci, bine-am cugetat întotdeauna:
— Să nu cârtești puterile divine,
căci Dumnezeu e plin de 'nșlepciune
și orice rău l-întoarce în spre bine . . .

Jocuri de familie

No. 17 Această figură se poate face cu o singură trăsătură de creion. Încercați. (trimitându-ne răspunsul, numerotați fiecare fragment de linie cu câte un număr, începând dela 1 pe prima linie de plecare. Sunt 24 de numere.)

trimis de Roșioru.

No. 18 În pătratul de mai jos, cuprinzând 25 câmpuri, vor fi scrise, în fiecare rând, cifrele dela 458—462 în așa fel ca, adunate perpendicular și orizontal, să dea ca rezultat cifra indicată în Dan. 8, 14. Cele 5 cifre de mai jos scrise perpendicular și orizontal în câmpurile pătratului, vor trebui să apară numai o singură dată în scrierea lor perpendiculară și orizontală.

458	459	460	461	462

Păcăleli în societate

No. 19 Cum poți face pe cineva să ție ceva cu mâna și să nu vadă pe ce pune mâna?

No. 20 Cum poți face pe cineva care are un pumnal în mână, să nu fie în stare să rănească pe o altă persoană care ar sta la o depărtare numai de un pas?

No. 21 Cum faci ca să arătați că puteți înainta făcând un pas înainte și doi înapoi?

trimis de Reanu.

No. 22.

„Cuvinte încrucișate“

1	2	3		4	5
6				7	
		8	9		
10	11				
12					13
	14				

Orizontal: 1. — Cartea Cărților. 6. — Cărturar de pe timpul Domnului Isus. 7. — Pronume reflexiv. 8. — Simbolul victoriei. 10. — Sat în Iudeia, unde Domnul Isus s'a arătat la doi apostoli. 12. — Slăvesc (pe Domnul). 14. — Unsul Domnului.

Vertical: 1. — Construcție ridicată de urmașii lui Noe. 2. — Plantă. 11. — Floare. 3. — Șarpe întraripat cu mai multe capete. 9. — A asculta (scris cu ortografia veche). 4. — Mântuitorul. 5. — În atmosferă. 13. — Două litere din Lot.

trimis de Mello Bos.

Palma la spate

Jucătorii sunt așezați în formă de cerc și stau cu palmele una peste altă la spate. Unul din participanți fuge în jurul cercului. În fugă lovește peste palmă o persoană din cerc și amândoi fug în direcții opuse, până ce unul din ei ocupă locul părăsit de jucătorul lovit peste palmă. Cel rămas fuge și lovește alt jucător și așa mai departe.

Căutați drumul care duce la centru acestui labirint.

Dumas și portarul

Se povestește multe anecdote despre autorul „Celor Trei Mușchetari“, căruia îi plăcea să-și creeze singur scene de studiu și de distracție.

Într-o zi, marele romancier francez se oprește la locuința unui portar și-l întrebă:

- D-voastră sunteți portarul?
- Da, domnule.
- Sunteți căsătorit?
- Sunt; am chiar și trei copilași.
- Fete ai?
- Una singură.
- Să-ți trăiască... dar, mama soției d-tale trăește?

- Nu sârmana; s'a prăpădit acum doi ani.
- Săraca... dar, îți plac florile?
- O, foarte mult, domnule.
- Și care-ți place mai mult?

Portarul, din mândru cum era la început că vorbește cu un domn, dându-și seama că toate aceste întrebări n'aveau nicio legătură între ele, și bănuind pe interlocutorul său, deveni sec:

- Căutați pe cineva, domnule?
- Nu, nu caut pe nimeni.
- Doriți atunci ceva?
- Absolut nimic.
- Atunci de ce vorbiți cu mine.
- Fiindcă coborînd scara, am văzut afișul: „vorbiți cu portarul“ și am căutat să mă conformez avizului.

Și zicând acestea, sugubăful scriitor, salută până la pământ și dispăru.

Bismarck și proprietarul

Ajungând la demnitatea de ministru al Prusiei, Bismarck se instalează într-o casă, care nu avea sonerie răspunzând la etajul de jos, unde-i locuia servitorul.

— Trebuie să-mi instalezi o sonerie, zise el proprietarului casei.

— Despre asta n'a fost vorba în contractul de închiriere, răspunse nemulțumit proprietarul. Dacă vă trebuie sonerie, faceți-o pe cheltuiala d-voastră.

— Bine, răspunse Bismarck, am s'o fac.

Dimineața, proprietarul, care locuia în aceeași casă, aude o detunătură de pistol, care-l făcu să sară din pat. Alergă prin toată casa și găsi pe Bismarck în pragul ușei sale, gata să descarce pistolul a doua oară.

— Nu te speria, zise el proprietarului, am sunat să vic servitorul meu, și văd că c'o singură descărcătură nu m'a auzit. Dacă nici după a doua descărcătură nu mă va auzi mâine sunt silit să aduc un tun.

Sunt oameni cari ne displac cu calitățile lor și alții cari ne plac cu defectele lor.

Diferență:

— Ciudat nene Mitică, părul a albit și barba a rămas tot neagră!

— Ce vrei! Nu uita că barba e cu douăzeci de ani mai tânără decât părul.

Echilibrul:

Natura îngrijește totdeauna ca să se păstreze echilibrul — spunea un învățat. De exemplu, când un ochiu pierde vederea, celălalt are o putere vizuală mai puternică și mai pătrunzătoare ca înainte. Dacă o ureche e surdă, cealaltă aude mult mai puternic. N'ați observat și d-voastră?

— Și eu am observat minunea asta a naturii, răspunde amicul Gogu. La unul care are un picior mai scurt celălalt e întotdeauna mai lung.

Interes:

Bunico, ochelarii matale măresc?

— Da, puiele!

— Atunci fii bună și taie-mi o felie de cozonac fără ochelari.

La bărbier:

— Acum douăzeci de ani mă tundeam cu un sferț din banii care-i dau acum, spune moș Tudor unui prieten.

Acum dau de patru ori mai mult ca să tund un sferț din părul de acum douăzeci de ani.

Aniul serios:

— „Caut bun paznic la o prăvălie de mezeluri. Se preferă vegetarian“.

La croitor:

— Haine în rate faceți?

— Da, Azi haina, peste o lună vesta, și peste altă lună pantalonii.

Intre cerșetori:

— Te uiți la casa de colo? Să nu intri niciodată să ceri!

— De ce? Au câini răi?

— Nu, dar totdeauna îți propun să-ți găsească de lucru....

Intre lăptărese:

— Cât lapte îți dă pe zi vaca ta?

— Zece ocale!

— Și cât vinzi la oraș?

— Douăzeci!

Cum a înțeles Tăsică să facă o plimbare pe apă, care să-l coste cât mai ieftin!

Intrebări și RĂSPUNSURI

Rubrica aceasta este deschisă tuturor cetitorilor. Cine dorește să aibă vreo lămurire de doctrină, sau de oricare alt gen, poate trimite întrebările pe adresa redacției și în limita și sensul principiilor noastre, va primi răspunsul cuvenit.

25. Sunt cazuri excepționale când, fără să te faci vinovat, poți ceti o scrisoare adresată altcuiva?

Se poate ceti o scrisoare adresată altcuiva numai într'un singur caz: când cel ce a scris sau cel ce a primit scrisoarea vă roagă s'o cetiți. În orice alt caz, ar fi o mare lipsă de cuviință să cetiți o scrisoare care a fost scrisă nu pentru d-voastră. Când o persoană încredințează alteia o scrisoare destinată pentru o terță persoană, autorul scrisorii trebuie, din politeță, și pentru ca să facă dovadă de încredere față de purtător, să lase plicul deschis. Gestul acesta nu este o invitație pentru ca dânsul să-i citească conținutul, deoarece dacă intermediarul are aceleași noțiuni de bună cuviință, va lipi plicul imediat, în fața persoanei care i l-a dat.

26. Am un scris urit. Scriu destul și tot urit rămâne. Primesc observații peste observații. Ce-aș putea face ca să obțin un scris mai frumos?

Depinde ce înțelegeți prin scris frumos. Ce poate fi scris frumos pentru unul, este urit pentru celălalt. Sunt scrisuri aproape indescifrabile care au un ceva frumos, cum există și scrisuri, foarte lisibile, care au o trăsătură copilărească. Grafologii pretind că, scrisul este oglinda sufletului, dar cu toate că preciziunea științei lor este de multe ori exagerată, nu totdeauna se înșeală. Gândirile curate, nervii liniștiți, modestia și sinceritatea, contribuie neapărat la îndreptarea scrisului. Exerciții de mână, vor ajuta de asemenea la obținerea unui scris regulat. Întrebuințarea continuă a creionului, strică de multe ori scrisul, îngreunând mâna. În orice caz, nu judecați totdeauna pe cineva după scris: există persoane foarte stimabile cari au un scris grozav de urit cum sunt și canalii cari au un scris perfect. ...

27. Părinții mei îmi dau în fiecare săptămână ceva bani de buzunar. Trebuie să dau zecime din acești bani?

Acești bani pe care-i primiți în fiecare săptămână dela părinți, putând să dispuneți cum vreți de ei, sunt în realitate venitul sau leafa d-voastră săptămânală ca și cum i-ați fi câștigat prin munca d-voastră. Cel ce primește un salariu, este obligat, moralmente, să dea zecimea cuvenită. Acești bani sunt un beneficiu și prin faptul că părinții vă lasă să-i cheltuiți cum vreți, sunteți datori să dați zecimea.

Omule, ia seama că Dumnezeu ți-a dat numai o gură ca să vorbești, dar ți-a dat două urechi ca să ascuți. Cu alte cuvinte, vorbește odată și ascultă de două ori mai mult.

Soluțiile Jocurilor

No. 13. A umplut vasul de 5 litri. Din vasul de 5 litri a turnat în cel de 3 litri. În vasul de 5 litri au rămas 2 litri. A aruncat apa din vasul de 3 litri, a turnat cei 2 litri din vasul de 5 în cel de 3 și pe urmă a umplut vasul de 5 litri: are deci 7 litri.

No. 14. Au fost 4 ciori și 3 pomi.

16	9	7	2
12	6	3	13
5	4	14	11
1	15	10	8

No. 16.

tir
aSa
nUn
eSt
elaMiți
iosAfat
ahiNoam

aTa

LUZ

cIr

aTa

ioV

uRi

rUt

eLi

aNa

gOG

ioSef

neftAli

debiRului

curcUbeul

No. 15.

Deslegătorii jocurilor din numărul trecut

Bacău: Elena Melciuk, Ana Vicente, Netty Bujor, Alecsandrina, Năframiță, Costică Mihaiu, Vasile Mărian; Băleasa: Gh. Ciovică, Ioan Barbu; Bazargic: Nady Marceva, P. Petroff, G. Gospodinoff; Bordești: Didy Stănescu, Ionel Ionescu; Brașov: Nicolae Zăblău; București: Elena Theodosiu, Ionel Grigorescu; Cocorăști: Marcu Stanciu, C-tin Mănișor; Constanța: Elena și M. Radu; Focșani: Olimpia și Maricica Alexe, Maria Mineff, Furculești: Ioan Șopârlache, Florea Lepădatu; Licurici: Dumitru Diniță; Macea: Sabina, Elena, Petru, Gheorghe și Miron Căzan, Dimitrie Crișan-fiul, Ardelean Iafet; Nadeș: Zahari Ardelean, N. Solomon, Ștefan și I. Săndulescu; Negoști: Gh. Puică, Dumitru Popa; P-Neamț: Policesiana Pannit; Poduri: Aneta Ciubat, Theodor Gheorghe, Mihail și Costică Bujor, Gheorghe Găburici, N. Neneciu, Gheorghe Burdulea; Pungghina: Marioara Brad; Siliștra: Radca Ganea; Tâmboești: Maria, Ruxandra și Eleonora Dumitrache; T-Severin: Ana Posteric, Marioara și Nuși Popa, Aurora Mazilu, Petrică Cotoroga, Eugen Mazilu, Constantin Cocos, Nae Besliu; Vi-perești: Diamanta și Fănică Mazilu.

Poșta redacției

(manuscrisele, publicate sau nepublicate, nu se înapoiază)

Mocu. — Jocul e bun și va fi publicat. Mulțumim pentru urări.

Didy Stănescu. — Problema nu e destul de clară. Ne puteți trimite ce mai aveți. Nu e zis că dacă prima n'a fost publicată, toate vor avea aceeași soartă.

Don Jorge senior. — După cum vedeți, am schimbat sensul rubricii „Intrebări și Răspunsuri“. Rezultatele, le-am primit prea târziu.

Heliodor. — Dintre glume vom extrage ceva pentru numărul viitor. Jocurile sunt cunoscute. Dacă poți, aranjează altele, și nu după modelul celor ce s'au publicat.

Ecoul. — Rugăm redacția să consulte conținutul revistei „Amicul Tinerimii“ și, dacă se poate, să nu mai publice aceleași articole. Înșă dacă subiectul prezintă un interes particular pentru „Ecoul“ solicităm redactorul să prefere versiunea publicată în revista noastră, cruțând eforturile, câteodată prea mari, ale traducătorilor amatori.

Vladimir. — Același joc l-am primit dela foarte mulți cetitori, dovadă că e prea cunoscut.

Elvira. — Ne trimeteți răspunsuri dela No. 1 și No. 3. De ce nu și dela No. 2? (Mai bine târziu decât niciodată, dar cel puțin dela toate). Dacă ați fi cetit No. 2, ați fi găsit soluțiile jocurilor din No. 1, și nu ne-ați fi trimis un răspuns greșit.

Dumitru Diniță. — Problema e puțin cam complicată; totuși nu-i exclus să-i vie rândul.

Nicolae Zăblău. — Dacă jocul ar fi fost scris mai citeț, l-am fi publicat în numărul de față. Avem nevoie de câteva lămuriri.

Plicul roz. — Ați uitat să semnați deslegările.

C. Trașcă. — Ve veni și rândul lor. Mai trimete.

Mello Bos. — Așteptăm cele promise.

I. Popa. — Avem nevoie de desenul original; după cel trimis nu putem face clișeu.

Apicultor. — Pseudonimul ne trebuia pentru ca să vă spunem cele ce urmează (nu pentru ca să vă schimbăm numele la dialog): dialogul e slab. Cere o transformare totală pentru a putea fi publicat, atât în stil cât și ca prezentare. Încercați să compuneți ceva în alt domeniu, poate veți reuși mai bine.

M. Cazan. — Mulțumim pentru fotografie, e foarte bine reușită. Mulțumim de asemenea pentru recomandățiuni. Așteptăm efectele.

L. D. — Cugetările n'au nicio legătură cu textul, de aceea au fost omise. Pe de altă parte, ne-am permis să facem câteva modificări în text, deoarece conținea unele idei discutabile. Amintim numai două: „este mai fericit cine n'are secret“. Se poate întâmpla tocmai contrariul: cineva să fie fericit, având sau cunoscând un secret; „femeile cari vorbesc mult, sunt mai bune decât cele cari vorbesc puțin...“ Afirmațiune problematică, foarte problematică. Spunem problematică, nu numai pentru că n'am putea susține această afirmațiune, dar nici pe cea contrarie. Bine înțeles, există excepțiuni la orice regulă.

Maricica Returi. — Ne-ați trimis un joc și ne rugați să-l mai încercăm pentru ca să nu poată fi deslegat prea ușor. Din nenorocire este el destul de încurcat. Am încercat de geaba să-l descurcăm. Dacă doriți să apară, trimeteți-ne originalul, sau copie exactă din revista sau cartea de unde l-ați extras.

A. C. & G. B. — **Poduri.** — Sub numele d-voastră puneți: din Comunitatea Poduri, Conferința Moldova de Sud, Uniunea Română. Pentru ca mențiunea să fi fost completă, ar fi trebuit să mai adăugați: Diviziunea Sud Europeană, Conferința Generală, etc.,

Mulți deslegători ai jocurilor trimet răspunsurile pe adresa decât pe aceea a redacției Amicului Tinerimii. Parte se mulțumesc să copieze răspunsurile, cu creionul, pe o carte poștală și aceasta ajunge la destinație de multe ori ștearsă, rămânând indescifrabilă. Unii își dau osteneală și scriu frumoș răspunsurile, dar când ajung la semnat, parcă intenționat vor să imiteze ieroglifele de pe timpul Faraonilor sau cele ministeriale! Alții fac mai bine, nu pun niciun nume. Iată atâtea motive pentru cari, mare parte din deslegători nu-și văd numele publicat.

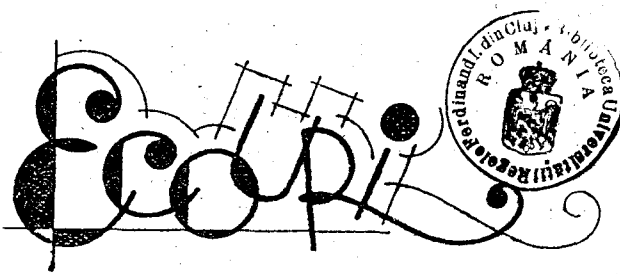
Câteva zile după apariția ultimului număr, am fost foarte întristați constatând numeroasele mici imperfecțiuni tipografice cari s'au strecurat în coloanele revistei. Cauza a fost că, No. 4 din Amicului Tinerimii a văzut lumina zilei... într'o noapte, trebuind neapărat să apară la o dată fixă. Cu ocazia aceasta am putut constata veracitatea proverbului: „Graba, strică treaba!“ Cerem scuze cetitorilor noștri pentru aceste surprize neplăcute, sperând ca în viitor să reușim să le reducem la minim.

Bonuri pentru participare la jocuri nu se vor mai trimete, în primul rând pentru motive tehnice: punerea unui bon în conținutul revistei, însemnează ciopârțirea revistei; intercalarea pe o foaie separată, nu e practică și scumpește prețul de cost al revistei. În al doilea rând, acele bonuri aveau un scop comercial: să oblige pe cetitori să cumpere revista, nu să și-o treacă din mână 'n mână. Ori acest scop și l-a atins. Care cetitor al Amicului Tinerimii, după ce a răsfoit bine toate paginile sale, se îndură să se despartă de el și să nu-l păstreze în biblioteca sa?

Spre încheiere „Amicul“ se adresează către toți, lectori și colaboratori, mulțumindu-le călduros pentru concursul dat, pe orice cale, în decursul anului care s'a strecurat. Mulțumește tuturor celor cari l-au chemat. Mulțumește și celor cari au primit vizita lui, trimes fiind de alții. Chemați-l și va veni. Va veni de patru ori pe an... și dacă-l strigați tare, poate va veni mai des.... Acum, pentru că l-ați chemat odată, vă mulțumește și vă urează un sincer

La mulți ani.

— King Coo este ziarul cel mai vechiu din lume. Jurnalul acesta chinez apare de peste o mie de ani. Primul număr a apărut în anul 911 și este păstrat împreună cu celelalte numere în arhiva statului.

Interesant este faptul că acest ziar nu și-a schimbat forma întru nimic în decursul anilor.

— Un hoț s'a introdus recent în vila unui fabricant din Copenhaga, a spart toate ușile, a deschis toate dulapurile și s'a ales cu o pradă de bani și bijuterii în valoare de vreo 600.000 lei. El băgă banii și bijuteriile în buzunarele paltonului, dar când fu gata să părăsească vila, își aminti că paltonul lui era prea vechiu și atunci îl scoase, punând în schimb blana fabricantului, care atârna într'un dulap. Uită însă să-și golească buzunarele, așa încât fabricantul s'a ales numai cu pierderea blanei.

— În fiecare an se importă în Europa tone de muște. Aceste muște, aduse din America de Sud, constituiesc hrana păsărilor și peștilor din Europa. În Mexic sunt peste 16.000 de bărbați și femei cari se ocupă numai cu prinsul și uscatul acestor insecte. Numai în Anglia se consumă peste 30 de tone pentru păsările și peștii din grădinile zoologice. Prințarii de muște sunt foarte bine retribuiți.

— Tigru trece în India drept animalul care aduce noroc mare. Carnea tigruului, este pentru indienii o adevărată delicată, iar ghiara lui, cel mai bun leac contra reumatismului. Cu labele tigruului ei își decorează locuința. Un oscior cât de mic al tigruului poartă noroc. Dintele unui tigru dă curaj. Cine are însă noroc să vâneze o tigroaică care-și alăptează puii trebuie să strângă orice picătură de lapte, care după spusele indienilor redă vederea orbilor. Blana este vândută europenilor pe sume destul de importante. Înțelegeți acum de ce se spune în India că acel care împușcă un tigru, a scăpat de griji pentru toată viața.

— Autoritățile din statele malaieze de sub protectoratul britanic plătesc un premiu de un penny pentru fiecare inch (o măsură aproximativ 2,5 centimetri) din trupul crocodililor uciși, spre a îndemna astfel populația să stârpească primejdioasele reptile.

Vânătorii indigeni au născocit o metodă specială pentru a ajunge în posesia premiului. Lega câte un câine de un copac la marginea unei mlaștini plină de crocodili, punând un laț între câine și apă. Apoi ei se ascund după tufișe. Când crocodilul iese din mlaștină spre a se năpusti asupra câinelui, vânătorii trag sfoara și astfel crocodilii sunt prinși și apoi omorâți.

— Într'o închisoare a statului Mississippi trăiește un condamnat, care nu de mult și-a serbat a 90-a aniversare. El fusese condamnat la închisoare pe viață. Când după 40 de ani a fost iertat de restul pedepsei, el a refuzat să părăsească închisoarea, rugând pe guvernator să-l lase să stea acolo până la sfârșitul vieții, deoarece nu mai poate să se obișnuiască cu lumea dinafară.

— Ediția pe 1934 al Almanahului de Gotha anunță că, din ordinul „Herrenklubului“ (asociația nobilimii germane) toți acei cari vor purta pe viitor titluri nobiliare vor trebui să arate arborele lor genealogic, pentru a fi examinat de o curte de justiție a nobilimii, în care va fi și un reprezentant al Ministerului de Interne al Reichului.

Pentru a i se putea recunoaște titlul, nobilul german va trebui să facă dovada originii ariene a 32 din ultimii săi strămoși.

— La Londra s'a construit o societate care are drept scop instalarea unui cinematograf în toate bisericile engleze. Se crede că în acest fel bisericile vor deveni mai frecventate; până astăzi pretutindeni unde funcționează astfel de cinematografe vizitatorii bisericii au devenit de șase sau de șapte ori mai numeroși. Natural că nu se proiectează decât filme religioase sau educative.

— Un profesor de la Facultatea din Stuttgart, pretinde că muzica face să crească părul.

După acest domn, toți muzicanții au mai mult păr în cap decât ceilalți profesioniști. Și aceasta nu numai pentru că muzicanții, pentru a-și da mai multă importanță, lasă să le crească plete lungi, dar și pentru că ei au mai mult păr ca ceilalți. Într'adevăr, pianistii și violoniștii n'ar putea avea pletele lungi care-i caracterizează, dacă ar fi cheli...

Or, printre muzicanți, nu sunt decât 2 la sută pleșuvi, în vreme ce printre literați sunt 16 la sută. Chelilor, faceți muzică!

— Ministerul de comerț din St.-Unite a întocmit o statistică, pentru a stabili ce culori sunt preferate în lumea întreagă. Rezultatul a fost, că majoritatea oamenilor, fără deosebire de nație, rasă, sex și vârstă, favorizează albastrul și nu roșul, cum s'ar fi putut crede. Gama preferințelor e următoarea: albastru, verde, roșu, mov, portocaliu, galben și alb.

Din această statistică mai reiese că oamenii mai în vârstă preferă nuanțele mai delicate. Faptul că în genere culorile tipătoare nu găsesc amatori, ci se preferă nuanțele pastel, au dus pe anchetatori la concluzia că întreaga omenire se află într'un stadiu de îmbătrânire lentă.

— La Institutul tehnologic din Dorthmouth, în statul Massachusetts, un fizician american, a reușit după experiențe îndelungate, să producă, pentru prima oară în istoria științelor moderne, un curent de o tensiune fantastică de 7 milioane de volți. Curentul acesta produce între două ghiulele de aluminiu de 5 metri diametru, drept electrozi, o scânteie electrică, de 14 metri lungime. Descărcătura se face cu un zgomot care te asurzeste. Curentul acesta atât de mare va ajuta științei să facă un pas mai departe în problema distrugerii atomilor.

Director: V. FLORESCU

Anul II. 1934

No. 1.

AMICUL TINERIMII

REVISTĂ TRIMESTRIALĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116.

Comenzile și sumele se vor adresa Administrației,
iar coresp. redacțională pe adresa redactorului.

Redactor: P. P. PAULINI FIUL

Abonamentul:

pe un an Lei 32—
prețul unui număr „ 8.—

Ecoul

*Duceam, prin crângul pustiit
Abia, abia, trupu-mi trudit,
Strigai: — Ce vieafă mă apasă!
Ecoul îmi șopti; — **Ce-ți pasă!...***

*Ecoul mi-e greu din cale-afară,
Durerea mi-e prea grea povară,
În soartă nu mă pot încrede,
Ecoul îmi răspunse: — **Crede!***

*— Imi vin avânturi infernale:
Să sfărâm tot ce-mi sta 'n cale,
Când ura 'n vine 'mi încolțește.
Ecoul mi-a șoptit: — **lubește!***

*Ceva 'n inimă mă scurmă
Și o fantomă simț în urmă...
Nimic în lume nu măncântă...
Șoptitu-mi-a ecoul: — **Cântă!***

*De toate câte mi-ai șoptit,
— Să fii în veci, ecou, slăvit —
Am ascultat al tău cuvânt:
Uit, cred, iubesc și cânt!...*

Cesar Al. Stoika.

„Flori de primăvară“

BCU Cluj / Central University Library Cluj